

1 Tesaloniceni - Comentarii W. McDonald

Scrisoarea începe cu numele a trei oameni care fuseseră acuzați că au întors lumea pe dos - acuzație ce le fusese adusă ca ocară, dar care constituia, în fapt, un omagiu la adresa lor.

Pavel este autorul epistolei. Silvan și Timotei îl însoțeau în călătoriile sale, în această vreme, drept care Pavel a menționat și numele lor.

Silvan este probabil identic cu Sila, cel care a cântat împreună cu Pavel acel duet minunat în temnița din Filipi (Fapte 16:25).

Timotei este fratele mai tânăr de la Listra, care s-a alăturat lui Pavel cu puțin înainte de călătoria la Tesalonic (Fapte 16:1).

Scrisoarea a fost scrisă către biserica tesalonicenilor, care este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Cristos. Termenul original tradus de noi prin biserică era utilizat pe vremea aceea pentru a desemna orice fel de adunare. Prin urmare, Pavel vrea să precizeze că aceasta nu era o adunare păgână, ci una care are de a face cu Dumnezeu ca Tată și cu Isus Cristos ca Domn.

Salutul har... și pace îmbrățișează cele mai alese binecuvântări de care poate avea cineva parte de această parte a raiului.

Harul este favoarea nemeritată din partea lui Dumnezeu, asupra oricărui aspect al vieții noastre.

Pacea este liniștea și încrederea netulburată cu care înfruntăm împrejurările zguduitoare și neașteptate din viața aceasta.

Harul este cauza iar pacea efectul. Pavel repetă cele două nume divine, ca sursă co-egală a binecuvântărilor, de data aceasta adăugând pronumele personal nostru cuvântului Tatăl. Textul critic omite cuvintele: „de la Dumnezeu Tatăl nostru și Domnul Isus Cristos”, dar aceste cuvinte se găsesc în marea majoritate a manuscriselor. E ușor de presupus că au fost omise la copiere, întrucât sunt aproape identice cu sintagma imediat premergătoare.

A. Elogiile aduse de Pavel tesalonicenilor (1:2-10)

Ori de câte ori s-a rugat, Pavel i-a menționat pe tesaloniceni. (Suntem noi oare tot atât de statornici în pomenirea fraților și surorilor noastre de credință?) Și întotdeauna s-a rugat cu mulțumiri pentru ei, aducându-și aminte de lucrarea credinței lor, de munca dragostei lor și de răbdarea nădejii lor.

Lucrarea credinței lor se referă probabil mai cu seamă la convertirea lor la Dumnezeu. Descrierea credinței drept o lucrare ne amintește de acea ocazie când niște oameni L-au întrebat pe Isus: „Ce să facem ca să lucrăm lucrările lui Dumnezeu?” La care Isus le-a răspuns: „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca voi să credeți în Cel pe care L-a trimis El” (Ioan 6:28,29). În această privință, credința este un act sau o faptă. Dar nu este truda prin care un om dobândește vreun merit sau cu care se poate mândri. De fapt, este singura lucrare pe care o poate face omul fără să-I răpească lui Cristos gloria Sa de Mântuitor și fără să nege propriul său statut de păcătos neputincios. Credința este o lucrare ne-meritorie prin care creatura îl recunoaște pe Creatorul Său iar păcătosul îl recunoaște pe Mântuitorul Său. Sintagma lucrarea credinței presupune și viața credinței, care urmează convertirii.

Pe lângă lucrarea credinței, Pavel și-a adus aminte de lucrarea dragostei. Asta se referă la slujirea lor pentru Dumnezeu, motivată de dragostea față de Domnul Isus. Creștinismul nu este o viață pe care trebuie s-o răbdăm, doar pentru a ne face datoria, ci este o Persoană care trebuie slujită din dragoste. A fi sclavul Lui înseamnă o libertate desăvârșită iar „dragostea pentru El transformă monotonia în bucurie divină.” Pusă alături de dragoste, motivația izvorâtă din dorința după profit este o jalnică și ieftină manevră. Dragostea pentru Cristos atrage un gen de slujire pe care toți dolarii din lume nu ar putea-o inspira vreodată. Tesalonicenii erau o mărturie vie a acestei realități.

În fine, Pavel a mulțumit pentru răbdarea nădejii lor, adică faptul că îl așteptau cu statornicie pe Isus. Ei fuseseră prizoniți pentru poziția fermă ce o adoptaseră pentru Cristos. Dar în această armură de „răbdare plină de tenacitate”, cum se exprimă Phillips, au început să apară fisuri.

Locul unde se face aducerea aminte este redat prin sintagma: înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru. Când Pavel a pătruns în prezența lui Dumnezeu, prin rugăciune, el a recitat realitatea nașterii spirituale și a creșterii sfinților, aducând mulțumiri pentru credința, dragostea și nădejdea lor.

Apostolul era sigur că acești sfinți au fost aleși de Dumnezeu înainte de întemeierea lumii. De unde știa el însă acest lucru? Printr-o presupusă capacitate supranaturală de a cunoaște? Nu, ci el știa că ei se aflau printre cei aleși prin modul în care au primit evanghelia.

Doctrina alegerii ne învață că Dumnezeu i-a ales pe unii oameni în Cristos înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1:4). Dar această doctrină nu ne învață că El i-ar fi ales pe alții să fie osândiți. Dacă oamenii ajung să fie în cele din urmă pierduți, asta se datorează păcatului și necredinței lor.

Aceeași Biblie care ne învață doctrina alegerii ne învață și doctrina responsabilității omului sau a liberului arbitru. Dumnezeu face o ofertă veritabilă de mântuire tuturor oamenilor de pretutindeni. Oricine vine la Cristos va fi primit cu căldură.

Aceste două doctrine, alegerea și libertatea de a alege, creează un conflict ireconciliabil în mintea oamenilor. Dar Biblia le prezintă pe ambele; prin urmare, avem datoria de a crede în amândouă, chiar dacă nu reușim să le armonizăm.

Noi nu știm cine sunt cei aleși, drept care trebuie să vestim evanghelia în toată lumea. Păcătoșii nu pot invoca doctrina alegerii ca scuză pentru a nu crede. Dacă ei se vor pocăi și vor crede în Domnul Isus Cristos, Dumnezeu îi va mântui.

Prin Evanghelia noastră Pavel nu se referă la vreun alt mesaj decât cel vestit de ceilalți apostoli. Conținutul era același, singura deosebire constând în solii prin care era vestită. Tesalonicenii nu trataseră mesajul doar ca pe o prelegere de teme religioase. Desigur, ei primiseră mesajul, dar nu numai în cuvânt.

Mesajul le-a fost adus cu putere și cu Duhul Sfânt și cu o mare siguranță.

(1) Cu putere. Mesajul acționa în viața lor cu energie supranaturală, producând în ei mustrarea și convingerea de păcat, pocăința și convertirea.

(2) Cu Duhul Sfânt. Puterea aceasta era produsă în ei de Duhul Sfânt.

(3) Cu multă asigurare. Pavel a predicat mesajul cu multă încredere. Tesalonicenii l-au acceptat cu multă siguranță, ca pe cuvântul lui Dumnezeu. Urmarea acestor lucruri în viața lor a fost deplină asigurare a credinței.

Acum Pavel le amintește despre propria sa conduită pe când se afla printre ei. El nu numai că a predicat evanghelia, dar a și trăit o viață consonantă cu această evanghelie. Cea mai bună predică este o viață de sfințenie.

Și astfel Pavel putea spune: „Voi ați devenit adepți ai noștri și ai Domnului”. Poate ne-am fi așteptat să spună: „ai Domnului și ai noștri”, punându-L pe Domnul pe locul întâi. Dar aici apostolul redă ordinea în care s-au petrecut lucrurile, căci ei au luat cunoștință despre Domnul mai întâi prin viața apostolului.

Ce mare e responsabilitatea pe care o avem, când ne gândim că oamenii trebuie să fie în stare să-L vadă pe Cristos în noi! Și noi ar trebui să putem afirma alături de Pavel: „Imitați-mă pe mine, după cum și eu îl imit pe Cristos” (1Corinteni 11:1).

Observați că au primit cuvântul cu bucurie și în multe necazuri. Așa au imitat ei pe Domnul și pe apostol. Pe plan exterior, ei au fost înconjurați de necazuri, dar în interior erau plini de bucurie. Ce combinație neobișnuită! Omul lumesc nu poate trăi simultan și experiența bucuriei, și a necazului, căci pentru el necazurile sunt contrariul bucuriei. Dar creștinul are o bucurie a Duhului Sfânt, care nu depinde de împrejurări. Pentru el contrariul bucuriei este păcatul.

Necazurile îndurate de ei se datorau prigoanelor ce s-au abătut peste ei din pricina convertirii lor.

Tesalonicenii au devenit creștini model. Mai întâi, pilda lor de bucurie chiar pe când erau prizonieri a fost un exemplu pentru credincioșii din Macedonia și Ahaia, adică pentru toți creștinii din Grecia.

Dar mărturia lor nu s-a oprit aici, ci ei au devenit niște creștini reproductivi. Ca vâlurelele concentrice provocate de aruncarea unei pietre în apă, cuvântul Domnului s-a răspândit în cercuri concentrice tot mai cuprinzătoare: mai întâi, în Macedonia și Ahaia, apoi pretutindeni. Curând vestea despre credința lor față de Dumnezeu s-a răspândit atât de mult, încât Pavel nu a mai avut nevoie să vorbească despre ea, căci oamenii o cunoșteau deja.

Noi nu am fost rânduiți de Dumnezeu să fim puncte terminale ale binecuvântărilor, ci canale prin care să se reverse aceste binecuvântări spre alții. Dumnezeu strălucește în inima noastră pentru ca acea lumină să se răsfrângă și asupra altora (2Corinteni 4:6, traducerea JND). Dacă am sorbit cu adevărat din apa mântuirii, atunci râuri de apă vie se vor revărsa spre cei din jurul nostru (Ioan 7:37,38).

Era îndeobște cunoscut faptul că atunci când apostolul și colegii lui s-au dus la Tesalonic, au avut parte de o primire regală. De asemenea a ajuns să fie cunoscut de toți faptul că în viața multor oameni de acolo s-a produs o transformare radicală. Ei s-au întors la Dumnezeu de la idolii păgâni, nu de la idoli la Dumnezeu. Cu alte cuvinte, ei s-au întors la Dumnezeu și au constatat că El este pe deplin satisfăcător, așa încât n-au mai găsit nici o satisfacție în idolii lor, abandonându-i.

„Privirea ce l-a topit pe Petru, Fața văzută de Ștefan, Inima ce a plâns cu Maria - Singura ce ne poate smulge de lângă idoli.”

Ora Rowan

Să nu scăpăm atmosfera de încântare și fior divin ce învăluie această relatare despre doi oameni care vizitează o cetate păgână, ducând cu ei cuvântul Domnului, predicând evanghelia cu puterea Duhului, după care se produce miracolul regenerării, oamenii devenind atât de captivați de Mântuitorul încât își părăsesc idolii de care erau mai înainte nedezipiți. Curând după aceea se încheagă o adunare de credincioși care îl laudă pe Dumnezeu, trăind o viață de sfințenie, îndurând cu bărbăție prigoanele și câștigând alte suflete la Cristos. Cu adevărat slujirea Domnului este cea mai nobilă dintre chemările de care puteam avea parte în viață!

Nu numai că tesalonicenii slujeau un Dumnezeu viu și adevărat (în contrast cu idolii falși și lipsiți de viață), ci, în plus, așteptau pe Domnul Isus. Observați detaliile așteptării lor:

1. Persoana: Fiul Lui
2. Locul: din cer
3. Făgăduința: pe care L-a înviat dintre cei morți
4. Numele scump: pe Isus
5. Perspectivele: care ne scapă de mânia viitoare

Astfel în versetele 9 și 10 avem cele trei aspecte ale experienței tesalonicenilor:

1. Întoarcerea (comparați lucrarea credinței, versetul 3)
2. Slujirea (comparați lucrarea dragostei, versetul 3)
3. Așteptarea (comparați răbdarea nădejdi, versetul 3)

G. R. Harding Wood le analizează în felul următor:

„Urmarea: așteptându-L pe Dumnezeu.

Slujirea: privind ogoarele.

Așteptarea: așteptându-L pe Isus."

Tesalonicenii îl așteptau pe Fiul lui Dumnezeu din ceruri. Asta presupune posibilitatea ca El să vină în timpul vieții lor, adică în orice clipă din viața lor. Iminenta reîntoarcere a Domnului Isus este nădejdea creștinului, pe care o găsim în multe pasaje din Noul Testament, dintre care redăm pe cele mai importante:

Luca 12:36: „Și voi înșivă fiți ca niște oameni care își așteaptă stăpânul."

Romani 8:23: „...așteptând adopțiunea, răscumpărarea trupului nostru."

1 Corinteni 11:26: „Căci ori de câte ori mâncați această pâine și beți acest pahar vestiți moartea Domnului până va veni El."

2 Corinteni 5:2: „Căci în aceasta gemem, dorind cu înfocare să fim îmbrăcați cu locuința care este din cer."

Galateni 5:5: „Căci noi, prin Duhul, așteptăm cu nerăbdare nădejdea neprihănirii prin credință."

Filipeni 3:20: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm pe Mântuitorul, Domnul Isus Cristos." Filipeni 4:5: „Domnul este aproape."

Tit 2:13: „Așteptând binecuvântata nădejde și slăvită arătare a marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Cristos."

Evrei 9:28: „Celor care Îl așteaptă cu dor El Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci a mântuirii."

Iacov 5:7-9: „Prin urmare, fiți răbdători, fraților, până la venirea Domnului... căci venirea Domnului este aproape...Judecătorul este chiar la ușă".

1Petru 4:7: „Dar sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape."

1Ioan 3:3: „Și oricine are această nădejde în El se curăță, după cum El este curat."

Iuda 21: „...așteptând îndurarea Domnului nostru Isus Cristos pentru viața veșnică."

Apocalipsa 3:11: „Eu vin curând!" 22:7: „Iată, Eu vin curând!" 22:12: „Și iată, Eu vin curând..." 22:20: „Da, Eu vin curând. Amin! Vino, Doamne Isuse!"

Creștinul știe că s-ar putea să treacă prin moarte, dar mai știe și aceea că Domnul poate veni în orice clipă și că, în acest caz, el va intra în cer fără să mai treacă prin moarte.

Nici o profeție din Scriptură nu mai trebuie să se împlinească înainte de venirea lui Cristos ca să-i ia pe ai Săi la El. Venirea Domnului este următorul mare eveniment din programul lui Dumnezeu.

Noi nu am putea aștepta revenirea Domnului în orice clipă, dacă mai întâi ar trebui să intervină o altă perioadă de timp. Dar concepția potrivit căreia Răpirea va avea loc înaintea Marii Strămtorări este singura care îi permite credinciosului să aștepte venirea lui Cristos în ziua de azi. Alte concepții presupun repudierea caracterului iminent al revenirii Sale.

Cel pe care îl așteptăm noi este Isus, Izbăvitorul nostru de mânia viitoare. Acest mod de a descrie venirea Mântuitorului poate fi înțeles în două feluri:

1. El ne izbăvește de pedeapsa veșnică pentru păcatele noastre. Pe cruce El a îndurat mânia lui Dumnezeu împotriva păcatelor noastre. Prin credința în El, nouă ni se atribuie acum valoarea lucrării Sale, ni se trece în contul nostru. De acum înainte, nu mai este nici o condamnare pentru noi, deoarece noi suntem în Cristos Isus (Romani 8:1).

2. De asemenea, El ne izbăvește de acea perioadă de judecată ce va veni, când mânia lui Dumnezeu va fi turnată peste lumea care L-a respins pe Fiul Său. Această perioadă se numește Marea Strămtorare (sau Tribulația), precum și Necazul lui Iacov (Daniel 9:27; Matei 24:4-28; 1Tesaloniceni 5:1-11; 2Tesaloniceni 2:1-12; Apocalipsa 6:1-19:10).

În ultima parte a versetului 1:5, Pavel a făcut o scurtă aluzie la caracterul și conduita sa, pe timpul șederii sale la Tesalonic. Acum el se lansează într-o recapitulare mai detaliată a slujbei, mesajului și stilului său de viață.

Ideea centrală este că slujba principală a unui creștin este o slujbă de caracter. Cu alte cuvinte, ceea ce suntem este cu mult mai important decât ceea ce spunem. Influența inconștientă pe care o răspândim are o înrăurire mult mai profundă decât influența noastră conștientă, după cum se exprimă și James Denney:

„Caracterul unui creștin este singurul său capital cu care pornește el la lucru. În mai toate celelalte îndeletniciri din viață, e posibil ca cineva să înainteze, indiferent de natura caracterului său, cu condiția ca soldul contului său de la bancă să fie pozitiv. În schimb, când un creștin și-a pierdut caracterul, și-a pierdut totul”

Misionarul martir Jim Elliot a scris în jurnalul său: „În lucrarea spirituală, ca în nici o altă lucrare, caracterul lucrătorului va imprima calitatea lucrării sale. Shelley și Byron au scris poezie de calitate, în pofida faptului că au fost pe plan moral niște libertini. Wagner a creat muzică de calitate, în pofida imoralității sale. Nu tot așa stau lucrurile în lucrarea pentru Dumnezeu. Pavel nu avea nici o ezitare în a îndrepta privirile oamenilor spre caracterul și modul său de viață, ca dovadă a cuvântului vestit de el tesalonicenilor. De nouă ori în această epistolă el exclamă: „Voi știți", referindu-se prin aceasta la prilejul tesalonicenilor de a fi observat nemijlocit viața particulară și publică a apostolului. Pavel s-a dus la Tesalonic și a trăit o viață prin care a ilustrat cu prisosință mesajul predicat. Ba mai mult, de la ilustrație a trecut la o dovadă convingătoare, de necontestat. Nici nu e de mirare că azi se face atâta lucru de mântuire în împărăție, dacă privim la caracterul unora dintre lucrători!”

Poate că în aceste versete apostolul se apără de acuzația falsă adusă de criticii săi. În orice caz, mai întâi el amintește tesalonicenilor că lucrarea lui a fost rodnică, ei înșiși fiind o dovadă concludentă în acest sens. Ei știau că vizita lui nu fusese în zadar. Ei înșiși fuseseră convertiți, constituindu-se apoi într-o adunare.

Apoi slujba lui fusese neînfricată. Toate împotrivirile de care a avut parte, toate maltratările la Filipi, inclusiv înțemnițarea sa împreună cu Sila, nu l-au înfricat, nu l-au descurajat și nu l-au intimidat pe apostol, ci el a mers înainte, ajungând până la Tesalonic. Acolo, îmboldit de un curaj pe care numai Dumnezeu putea să i-l dea, el a predicat evanghelia în pofida multor conflicte. O persoană mai puțin robustă ar fi găsit negreșit suficiente motive teologice care să justifice o presupusă chemare din partea lui Dumnezeu de a vesti evanghelia unui auditoriu mult mai dispus să asculte mesajul. Nu și Pavel însă! El a predicat mesajul fără teamă, în pofida multor împotriviri, pentru că era plin de Duhul.

Îndemnul adresat de apostol de a crede în evanghelie era adevărat cu privire la sursă, curat ca motivație și fiabil ca metodă. În ce privește sursa, îndemnul nu izvora dintr-o doctrină falsă, ci din adevărul lui Dumnezeu. În ce privește motivația, apostolul îi privea pe tesaloniceni ne-egoist, ci având în vedere doar binele lor, fără nici o dorință ascunsă sau necurată. În ce privește metoda, nu exista nici un plan ascuns de a-i înșela. Se pare că dușmanii lui geloși îl acuzau de erezie, de pofte și de viclenie.

Pentru Pavel slujba constituia o misiune sacră ce i s-a încredințat. El era un ispravnic aprobat de Dumnezeu iar evanghelia era comoara de mare preț pe care i-o încredințase Dumnezeu. El avea responsabilitatea de a-l fi plăcut lui Dumnezeu prin vestirea cu credincioșie a mesajului, indiferent de reacția omului! Lui Pavel îi era limpede că nu putea să placă atât lui Dumnezeu, cât și omului, drept care s-a hotărât să-l fie plăcut lui Dumnezeu, care ne cercetează inimile, răsplătindu-ne apoi cum se cuvine.

Un ispravnic are obligația de a fi pe placul celui ce-i dă simbria. Predicatorii sunt ispiți uneori să nu predice tot adevărul, de teama repercusiunilor ce le vor atrage din partea celor care contribuie la sprijinul lor financiar. Dar Dumnezeu este Stăpânul și El știe atunci când mesajul este diluat sau suprimat.

În versetele 5-12 Pavel relatează comportamentul lui la Tesalonic; procedând astfel, el a lăsat un splendid model de urmat pentru toți slujitorii lui Cristos.

Mai întâi, el nu s-a pretat niciodată la flatare sau nesincerate pentru a-și realiza obiectivele. Cuvintele lui au fost cinstite și transparente, iar motivele sale ne-fățarnice.

În al doilea rând, el nu s-a folosit niciodată de lucrarea Domnului ca de o haină sub care să se ascundă vreo dorință egoistă de a se îmbogăți. Slujba lui nu a fost un paravan după care să se ascundă lăcomia.

Pentru a infirma orice acuzație de flatare, el apelează la sfinți. Dar pentru a infirma orice idee de lăcomie, el apelează la Dumnezeu, Singurul care poate citi până în adâncul inimii omului.

Avem aici încă un prilej de a cunoaște caracterul ireproșabil al acestui mare om al lui Dumnezeu. Ca apostoli ai lui Cristos, atât el, cât și colegii săi erau îndreptățiți să primească ajutor financiar (numit aici slavă) din partea tesalonicenilor. Dar ei erau hotărâți să nu fie o povară pentru ei, drept care au lucrat zi și noapte, pentru a-și asigura singuri cele necesare traiului. La Corint alta fusese situația. Acolo Pavel a lucrat pentru a nu le da criticilor săi vreun temei să-l acuze că a predicat pentru bani. La Tesalonic el a lucrat pentru că sfinții erau săraci și prigoși, nevoind să mai adauge la povara pe care trebuiau s-o ducă.

În loc să facă pe șeful cu beneficiarii fângăduințelor lui Dumnezeu, apostolul a fost blând în mijlocul lor, ca o doică ce îngrijește cu drag de copiii ei. Pavel și-a dat seama că noii convertiți aveau nevoie de creștere și astfel și-a desfășurat misiunea cu toată sollicitudinea unei mame devotate.

Atât de profund a fost atașamentul lui față de ei, încât apostolul a fost gata să împartă cu ei ce avea, mai degrabă decât să ia de la ei. Asta pentru că apostolul Pavel nu vestea evanghelia lui Dumnezeu într-o manieră rece, detașată, ci vărsându-și tot sufletul pentru ei. El i-a iubit. Or, dragostea nu se uită la prețul pe care trebuie să-l plătească. Asemenea Stăpânului său, Pavel nu a venit să i se slujească, ci să slujească el însuși și să-și dea viața (Marcu 10:45).

O altă dovadă a altruismului lui Pavel se poate observa aici, anume în faptul că el a lucrat în meseria de confecționare de corturi, pentru a-și câștiga existența și a nu fi o povară pentru ei, în vestirea evangheliei și slujirea lor. Deși este drept că predicatorul evangheliei este îndreptățit să primească sprijin financiar din partea altor creștini, este recomandabil ca el să, se lipsească, din când în când, dacă este nevoie, de acest suport financiar. Un adevărat slujitor al lui Cristos va continua să predice evanghelia, fie că va primi bani, fie că va trebui să-și câștige existența prin munca sa proprie. Observați sintagmele: oboseala și truda noastră și zi și noapte. Evanghelia nu i-a costat pe tesaloniceni nici un ban dar pe Pavel l-a costat foarte mult.

Credincioșii au putut da mărturie pentru comportamentul exemplar al lui Pavel față de ei; în plus însuși Dumnezeu a fost Martor al faptului că el este devotat (sau sfânt), drept (sau neprihănit) și fără vină. Sfânt, adică alipit de Dumnezeu și despărțit de păcat. Drept sau neprihănit în caracter și conduită. Fără vină față de Dumnezeu și față de om. Dacă cea mai bună predică este o viață de sfințenie, atunci Pavel a fost negreșit un mare predicator. Nu ca alt predicator, a cărui elocvență era mai strălucită decât purtarea sa: când se afla la amvon, oamenii doreau ca omul acesta să nu mai plece, dar când în sfârșit părăsea amvonul, nu voiau ca el să se mai întoarcă acolo!

În versetul 7, el se comparase cu o mamă care alăptează, sau după alte versiuni cu o doică. Acum el se aseamănă cu un tată devotat. Dacă prima imagine sugerează tandrețea și afecțiunea, a doua imagine transmite ideea de înțelepciune și sfat. Ca un tată el i-a îndemnat să trăiască o viață sfântă, încurajându-i să rămână statornici în Domnul, în pofida prigoanelor și a fost martorul binecuvântărilor de care au avut parte ca urmare a faptului că au ascultat de voia lui Dumnezeu și de cuvântul Său.

Obiectivul slujbei lui Pavel a fost ca sfinții să se poarte într-un chip vrednic de Dumnezeu, care i-a chemat la împărăția și slava Sa.

În noi înșine nu avem nici o vrednicie pentru Dumnezeu sau pentru un loc în cer: singura vrednicie pe care o avem se găsește în Domnul Isus Cristos. Dar ca fii ai lui Dumnezeu, se așteaptă de la noi să ne purtăm vrednici de înalta chemare. Noi putem face acest lucru supunându-ne controlului Duhului Sfânt și mereu mărturisind și lăsându-ne de păcatele din viața noastră.

Toți cei mântuiți sunt supuși împărăției lui Dumnezeu. În vremea de acum, împărăția aceea este invizibilă, iar Regele e absent. Dar învățăturile morale și etice ale împărăției se aplică la noi, în prezent. Când va reveni Domnul Isus, ca să domnească, împărăția va fi stabilită în forma ei vizibilă, iar noi ne vom împărtăși din gloria Regelui.

Acum apostolul abordează o altă temă pe care o începuse la 1:5a: răspunsul tesalonicenilor la predicarea Evangheliei. Când ei au primit mesajul, adică l-au auzit, ei nu l-au primit, adică, nu l-au acceptat ca pe cuvântul oamenilor, ci ca pe cuvântul lui Dumnezeu. Traducerea NKJV (cea folosită pe tot parcursul comentariului) scoate în evidență foarte bine acest adevăr:

Din această pricină, și noi îi mulțumim lui Dumnezeu fără încetare, pentru că atunci când voi ați primit cuvântul lui Dumnezeu pe care l-ați auzit de la noi, l-ați îmbrățișat nu ca pe cuvântul oamenilor, ci așa cum și este în realitate: ca pe cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează cu eficacitate și în voi cei care credeți.

Pavel este plin de mulțumire pentru modul în care au primit și acceptat mesajul Evangheliei. Este încă un exemplu al altruismului său. Cei mai mulți dintre noi am dori ca alții să creadă ceea ce spunem doar pentru că noi am spus așa. Dar cuvântul omului formează o temelie foarte șubredă a credinței. Numai în Dumnezeu putem avea deplină încredere și numai atunci când credem în cuvântul Lui se produc rezultate în inima și în viața noastră. Exact așa s-a întâmplat cu tesalonicenii, în a căror viață cuvântul a rodit din plin deoarece ei au crezut, cum arată și Walter Scott:

„Cuvântul Lui - Biblia - este inspirat sau insuflat de Dumnezeu, în toate cărțile și părțile sale, așa cum au fost ele compuse în original. E singura noastră autoritate pentru toate lucrurile, în toate împrejurările și în toate timpurile. E nevoie de o generație de oameni care să tremure în fața Cuvântului lui Dumnezeu, care este călăuza vieții, harta ce ne oferă traseul pe care trebuie să-l urmăm; lumina noastră și pavăza morală. Slavă Domnului pentru Sacral Volum!”

Ce rezultate a produs Biblia în viața acestor credincioși? Nu numai că au fost mântuiți, ci au fost și învredniciți să stea tari în fața unor cumplite prigoane, acest fapt constituind o dovadă de netăgăduit a convertirii lor. Prin răbdarea și statornicia lor, ei au devenit imitatori ai bisericilor creștine din Iudeea. Singura deosebire a fost faptul că tesalonicenii au suferit din partea propriilor lor concetățeni ne-evrei, pe când credincioșii din Iudeea au fost persecutați de iudei.

De îndată ce îi pomenește pe iudei, apostolul începe să-i condamne ca pe niște potrivnici înverșunați ai Evangheliei, ca unul care îi cunoștea mai bine decât oricine. Oare nu fusese el însuși cândva capul cetei de iudei ce încercaseră să eradicaze credința creștină? Apoi, după convertirea sa, el însuși a simțit ascuțișul prigoanei lor.

Păcatul culminant al iudeilor a fost faptul că l-au ucis pe Domnul Isus. Deși răstignirea propriu-zisă a fost executată de romani, iudeii au fost cei care i-au incitat s-o facă. Acesta a fost punctul culminant al veacurilor de prigonire a prorocilor pe care i-a trimis Dumnezeu națiunii Israel (Matei 21:33-39).

În era creștină, ei deja îl prigoniseră pe Pavel și pe alți apostoli, crezând eronat că îi erau astfel plăcuți lui Dumnezeu. Acțiunile lor îi erau însă total neplăcute, ei făcându-se împotriviți tuturor oamenilor.

Ba mai mult, ei nu s-au mulțumit să respingă Evanghelia pentru ei înșiși, ci au luat hotărârea ca să-i împiedice pe Pavel și pe asociații lui de a predica mesajul către Neamuri. Nimic nu-i înfuria mai mult decât să audă că Neamurile pot fi mântuite în același fel ca iudeii.

În împotrivirea lor față de voia lui Dumnezeu, ei nu făceau altceva decât să continue ceea ce făcuseră și părinții lor umplând măsura păcatelor lor. Era ca și când voiau cu tot dinadinsul ca paharul vinovăției lor să fie tot timpul plin până la refuz.

Dar osânda lor era deja hotărâtă, căci i-a ajuns din plin mânia lui Dumnezeu. Pavel nu precizează în ce constă această mânie. Poate că este o afirmație generală a judecării ce se va abate negreșit asupra lor ca urmare a umplerii măsurii vinovăției lor. Noi știm că în numai douăzeci de ani de la această dată, în anul 70 d.Cr., Ierusalimul a fost distrus iar iudeii care au supraviețuit au fost împrăștiți pe tot pământul.

Din pasaje ca acestea unii au sugerat că Pavel ar fi fost un antisemit și că Noul Testament ar fi o carte antisemită. Adevărul este însă că Pavel avea o iubire fierbinte pentru concetățenii săi, evreii, încât ar fi mers până acolo încât el însuși să fie despărțit de Cristos, dacă ar fi putut obține mântuirea lor prin aceasta (Romani 9:1-3). Deși misiunea lui se adresa în principal Neamurilor, el niciodată nu și-a pierdut râvna pentru evanghelizarea iudeilor, până acolo încât uneori această râvnă pare să eclipseze misiunea sa primordială.

Ceea ce spune apostolul Pavel aici despre liderii iudei este un fapt istoric, iar nu o ieșire personală de mânie. Și apoi să nu uităm că Dumnezeu este Cel care l-a îndemnat să scrie ceea ce a scris. Antisemitismul este un act ne-creștinesc și nu poate fi justificat sub nici o formă. Dar nu este un act de antisemitism să spui că pe poporul evreu Dumnezeu îl acuză de moartea Fiului Său (Fapte 2:23), după cum și Neamurile sunt trase la răspundere pentru partea lor de vină (1Corinteni 2:8).

În următoarele patru versete apostolul explică de ce nu a putut să revină la Tesalonic. Poate că înverșunării lui critici l-au acuzat că nu a venit din lașitate, pentru că s-ar fi temut de opoziția ce-l aștepta acolo.

Mai întâi, Pavel arată clar că despărțirea era doar pe plan fizic. Sintagma: după ce am fost despărțiți de voi pentru un timp, înseamnă că ei au fost lăsați orfani prin plecarea tatălui lor spiritual. Dar grija plină de dragoste pe care le-o purta el nu a încetat nici o clipă. Observați intensitatea iubirii lui: am avut cu atât mai mult dorința să vă vedem față.

De două ori a încercat el să revină la Tesalonic, dar de două ori Satan l-a împiedicat. Nu se precizează natura exactă a opoziției din partea lui Satan. De asemenea, nu se știe de unde știa Pavel că Satan a fost cel care i-a pus piedici, și nu Domnul. La Fapte 16:6 citim că Pavel și cei ce-l însoțeau au fost împiedicați de Duhul Sfânt să predice cuvântul în Asia, în versetul următor ni se spune că de acolo au voit să meargă în Bitinia, dar că Duhul nu le-a permis. De unde știm când ne oprește Duhul și când ne pune piedici Satan? Poate că o modalitate ar fi aceasta: când știm că suntem în voia lui Dumnezeu, orice piedici care se ivesc în cale nu reprezintă lucrarea Duhului, ci a diavolului. De asemenea, e de așteptat ca Satan să se împotrivescă, ori de câte ori avem binecuvântarea lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu întotdeauna învinge opoziția lui Satan. În acest caz, neputința lui Pavel de a se duce la Tesalonic a avut drept urmare redactarea acestei scrisori. La rândul ei, Scrisoarea a avut drept urmare slăvirea lui Dumnezeu și binecuvântarea noastră.

De ce a dorit apostolul atât de mult să-i vadă din nou pe tesaloniceni? Pentru că ei erau copiii lui în Domnul. El este cel care îi îndreptase spre Cristos, drept care se simțea răspunzător pentru creșterea lor spirituală. El știa că va trebui să dea socoteală de ei, într-o zi. Ei erau nădejdea lui de răsplată la Scaunul de Judecată al lui Cristos. El dorea ca atunci să se poată bucura din pricina lor. Ei vor fi cununa lui de bucurie înaintea Domnului Isus Cristos la venirea Lui.

Deducem din acest verset că Pavel se aștepta ca să-i poată recunoaște pe tesaloniceni în cer, după cum conchidem că și noi îi vom putea recunoaște pe cei dragi ai noștri în cer.

În versetul 19, Pavel îi numește pe copiii lui în credință drept cununa sa. Citim și în alte locuri din Noul Testament despre cununi: cununa neprihănirii (2Timotei 4:8); cununa vieții (Iacov 1:12; Apocalipsa 2:10); cununa de slavă (1Petru 5:4) - toate fiind nepieritoare (1Corinteni 9:25).

Sfinții erau slava și bucuria lui. El investise în personalitatea umană și răsplata lui o constituiau fiii și fiicele spirituale care aveau să se închine Mielului lui Dumnezeu în veci de veci.

În capitolul 3 continuăm să auzim bătaia inimii lui Pavel, pe măsură ce el își exprimă interesul nepieritor pentru sfinții de la Tesalonic. Când s-a aflat la Atena, l-a cuprins un dor nespus să afle cum se descurcau convertitului. Satan îl împiedicase să revină personal. În cele din urmă însă n-a mai putut răbda și s-a decis să-l trimită pe Timotei la tesaloniceni, el rămânând mai departe la Atena (Aici se recurge la așa numitul noi editorial.) Se degajă de aici o anumită tristețe la gândul că Pavel rămăsese singur la Atena, unde tabloul impunătoarelor clădiri ale orașului nu-l impresiona cu nimic pe apostol, care purta în inimă povara grijii sale față de biserici.

Observați diversele grade care însoțesc numele lui Timotei: fratele nostru și slujitorul lui Dumnezeu și împreună lucrător cu noi în Evanghelia lui Cristos. Termenul „minister” - arată autorul comentariului - din acest pasaj, ca de altfel în tot Noul Testament înseamnă doar slujitor. (Evident, autorul se referă aici la folosirea termenului de minister în engleza contemporană cu sensul de prelat, de cleric, n.tr.) Ideea unei clase separate de clerici a apărut mult mai târziu.

Ce privilegiu a avut Timotei să-și facă ucenicia sub conducerea preaiubitului frate Pavel! Acum, după ce și-a dovedit vrednicia, este trimis singur într-o misiune la Tesalonic.

Scopul călătoriei este de a-i întări pe sfinți și a-i încuraja în credința lor. Ei fuseseră prizoniți din pricina faptului că L-au mărturisit pe Cristos, într-o perioadă foarte critică pentru tinerii convertiți, când Satan probabil le sugera acestora că au greșit, când s-au creștinat!

Ar fi interesant să auzim pledoaria făcută de Timotei acestor tineri în credință, pe care i-a sfătuit să se aștepte la împotrivire, s-o îndure cu bărbăție și să se bucure că au parte de ea. Ei aveau nevoie de încurajare, ca să nu cedeze în fața presiunii opoziției.

În vâltoarea prigoanelor, era ușor ca tesalonicenii să considere un lucru ciudat faptul că au ajuns să sufere atât de crunt și să se întrebe dacă nu cumva Dumnezeu era nemulțumit de ei. Timotei le amintește însă că ceea ce li se întâmpla nu este deloc un fapt ciudat, ci cu totul normal pentru creștini, pentru ca ei să nu se clatine și să nu-și piardă cumpătul.

Pavel le amintește că pe când se afla la Tesalonic el însuși le-a spus că creștinii sunt rânduiți să sufere. Prezicerea lui s-a împlinit în viața lor, așa cum au avut ei prilejul să constate din plin!

Încercările formează o disciplină necesară în viața noastră:

1. Ele dovedesc realitatea credinței noastre, fiind un proces de selecție prin care cei ce doar se numesc creștini se separă de la sine de adevărații credincioși (1Petru 1:7).
2. Ele ne învrednicesc să ne mângâiem și să ne încurajăm unii pe alții, când trecem prin încercări (2Corinteni 1:4).
3. Ele dezvoltă anumite haruri, cum ar fi capacitatea de a îndura, în caracterul nostru (Romani 5:3).
4. Ele ne fac să răspândim Evanghelia cu și mai multă râvnă (Fapte 4:29; 5:27-29; 8:3,4).
5. Ele ne ajută să scăpăm de zgura din viața noastră (Iov 23:10).

Apostolul repetă esența versetelor 1 și 2: când n-a mai putut suporta nici o amânare, l-a trimis pe Timotei să vadă cum rezistau creștinii de acolo în furtuna care i-a cuprins. Pe Pavel îl preocupa în mod deosebit pericolul ca nu cumva diavolul să-i fi păcălit să renunțe la puternica lor mărturie creștină, în schimbul unei atenuări a prigoanelor. Aceasta e o ispită permanentă pentru noi, să renunțăm la loialitatea noastră față de Cristos, din comoditate, să ocolim crucea, în drum spre cunună. Oare care dintre noi nu este nevoit să se roage: „Iartă-mă, Doamne, pentru că de atâtea ori am găsit căile prin care am ocolit suferința și jertfa pe care le implică ucenicia. Întărește-mă astăzi să umblu cu Tine, indiferent cât m-ar costa”, Dacă Satan ar fi reușit să-i determine pe sfinți să se lepede de mărturia lor, atunci pentru Pavel aceasta ar fi însemnat că a trudit degeaba.

Timotei a revenit de la Corint cu vești bune despre tesalonicenii. Mai întâi, el l-a asigurat pe Pavel de credința și dragostea lor. Nu numai că ei rămăneau fideli învățăturilor credinței creștinești manifestau virtutea distinctă a dragostei. Întotdeauna aici este proba supremă a realității: faptul că nu e vorba doar de o acceptare drept credincioasă a crezului creștin, ci de „credința care lucrează prin dragoste” (Galateni 5:6). Nu doar „credința voastră în Domnul Isus” ci și „dragostea voastră pentru toți sfinții” (Efeseni 1:15).

Este oare semnificativ faptul că Timotei a menționat credința și dragostea lor, omițând însă orice referire la nădejdea lor? Să fi reușit oare diavolul să le clatine încrederea în revenirea lui Cristos? E posibil, căci, așa cum arată William Lincoln: „Diavolul urăște această doctrină (învățătura despre venirea Domnului, n.tr.), pentru că el cunoaște puterea ei în viața noastră.” Dacă nădejdea tesalonicenilor lăsa de dorit, atunci Pavel își propune să o reînvie prin această epistolă a nădejzii.

Timotei îi mai aduce lui Pavel vestea despre amintirile plăcute pe care le purtau tesalonicenii despre apostol și prietenii lui și despre faptul că doreau să se revadă cu Pavel, Sila și Timotei cât mai curând.

Vestea aceasta a fost ca o gură de apă rece pentru sufletul însetat al lui Pavel (Proverbe 25:25). În toate întristările și suferințele prin care a trecut, el a fost încurajat peste măsură de credința lor.

El exclamă: „Acum, da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul.” Apostolul fusese într-un suspans, neștiind ce se întâmplă cu ei - a fost ca o moarte conștientă. Dar iată că viața a revenit de îndată ce a aflat că toate sunt bune cu ei. Ce mult spune această afirmație despre devotamentul altruist al acestui mare om al lui Dumnezeu!

Cuvintele apostolului nu erau de ajuns să exprime întru totul față de Dumnezeu mulțumirile ce-i umpleau inima. Cupa bucuriei lui era plină până la refuz, ori de câte ori își aducea aminte de ei înaintea Dumnezeului său.

Viața de rugăciune a lui Pavel era o chestiune de formație, de obicei, iar nu ceva sporadic. Pavel se ruga zi și noapte. Apoi rugăciunile sale erau fierbinți: rugăm nespuse. Erau concrete: să vă putem vedea fața. Și erau altruiste: să putem împlini ce mai lipsește credinței voastre.

Capitolul se încheie cu rugăciunea lui Pavel ca să poată să-i viziteze din nou și să vadă dragostea lor crescând și mai mult. Cererea este adresată Dumnezeului și Tatălui însuși, Domnului nostru Isus Cristos. Apoi acest subiect multiplu este urmat de verb la singular, indicându-se prin aceasta Dumnezeirea lui Cristos și unitatea Dumnezeirii.

Tesalonicenii se făcuseră într-adevăr vrednici de toată lauda prin autentică dragoste creștină de care au dat dovadă, dar întotdeauna mai e loc la acest capitol. Și astfel el se roagă pentru ca ei să cunoască o măsură îndoită a acestei iubiri: Domnul să vă îmbogățească și să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste. Dragostea lor trebuie să cuprindă pe ceilalți credincioși și pe toți oamenii, inclusiv dușmanii lor. Modelul sau șablonul trebuie să fie dragostea apostolilor: cum facem și noi fața de voi.

Rezultatul dragostei în viața de aici este starea de nevinovăție în viața de apoi. Dacă ne iubim unii pe alții și-i iubim pe toți oamenii, vom sta fără vreo învinuire în sfințenie înaintea Dumnezeului nostru când Cristos va veni cu toți sfinții Lui, deoarece dragostea este împlinirea legii (Romani 13:8; Iacov 2:8).

Cineva a parafrazat rugăciunea astfel: „Domnul să vă învrednicească tot mai mult să vă petreceți viețile în preocuparea pentru alții, pentru ca El să poată statornici în voi caracterul creștin acum, așa încât voi să puteți fi absolviți de orice învinuire care ar putea fi adusă împotriva voastră....”

În capitolul 2 am văzut că venirea lui Cristos are mai multe faze sau etape: un început, o durată, o manifestare și un punct culminant. Versetul 13 se referă la a treia fază: venirea Domnului nostru Isus Cristos cu toți sfinții Lui. Judecata de la scaunul de judecată al lui Cristos va fi avut deja loc în cer. Răsplățile se vor fi împărțit deja. Dar aceste răsplăți se vor manifesta pentru a putea fi văzute de toți când Mântuitorul va reveni pe pământ ca Rege al regilor și Domn al domnilor.

Sfinții din acest context sunt probabil credincioșii care au fost răpiți la cer când a avut loc Răpirea (1Tesaloniceni 4:14). Unii cred că ar fi vorba de îngeri, dar Vincent spune că se referă la oamenii sfinți și glorificați ai lui Dumnezeu. El scoate în evidență faptul că îngerii nu au nimic de a face cu această epistolă, ci mai degrabă credincioșii glorificați sunt strâns înrudiți cu subiectul care îi preocupa pe tesaloniceni. Vincent adaugă:

„Asta nu exclude participarea îngerilor la venirea Domnului, dar când Pavel se referă la această participare, el spune: cu îngerii puterii sale” ca la 2Tesaloniceni 1:7.

Formularea: în fine nu înseamnă că Pavel este pe punctul de a-și încheia scrisoarea, ci indică doar trecerea la o altă temă, respectiv abordarea unor sfaturi practice. (În versiunea românească folosită de traducător s-a folosit termenul mult mai adecvat: încolo, care are sensul rezumativ avut în vedere de apostol, n.tr.)

La sfârșitul capitolului trei, am avut trei termeni care au ieșit în evidență: sfințenie, dragoste și venire. Aceste cuvinte formează subiectele principale ale capitolului 4:

(1) Sfințenia (versetul 1-8),

(2) Dragostea (versetul 9,10),

(3) Venirea (versetele 13-18), la care se mai adaugă o altă temă importantă: hărnicia (versetul 11,12).

Capitolul 4 se deschide cu îndemnul de a umbla în sfințenie, pentru a-l fi astfel plăcuți lui Dumnezeu, și se încheie cu ridicarea la cer a sfinților. Pavel s-a gândit probabil la Enoh când a scris aceste cuvinte. Observați similaritatea:

(1) Enoh a umblat cu Dumnezeu (Geneza 5:24a);

(2) Enoh a fost plăcut lui Dumnezeu (Evrei 11:5b);

(3) Enoh a fost răpit la cer (Geneza 5:24b; Evrei 11:5a).

Apostolul îi elogiază pe credincioși pentru sfințenia lor practică, dar îi îndeamnă să înainteze spre noi niveluri de realizări. Sfințenia este un proces, nu o realizare în sine.

Pe când se afla în mijlocul lor, Pavel i-a îndemnat mereu, pe baza autorității ce i-o dăduse Domnul Isus, să-l fie plăcuți lui Dumnezeu prin trăirea unei vieți de sfințenie practică.

Voia lui Dumnezeu pentru oamenii Lui este sfințirea lor. A sfinți înseamnă a pune deoparte pentru uz divin. Într-o privință, toți credincioșii au fost puși deoparte, despărțiți de lume și atașați slujirii Domnului - aceasta fiind așa-numita sfințire pozițională, care este desăvârșită și completă (1Corinteni 1:2; Evrei 10:10). Dar, în altă privință, credincioșii trebuie să se sfințească pe ei înșiși, adică, să se dezlipească de toate formele de păcat - aceasta fiind așa-numita sfințire practică sau progresivă. Ea este un proces care își va urma cursul până la moartea credinciosului sau până la întoarcerea Domnului. Or, tocmai cu acest sens este folosit termenul sfințire în versetul 3. (Vezi discuția ce urmează, pe marginea sfințirii la 5:23.)

Păcatul concret asupra căruia le atrage Pavel atenția este cel al activității sexuale nelegiuite și în acest fragment probabil acest păcat este totuna cu adulterul. Este unul din principalele păcate ale lumii păgâne. Îndemnul: să vă feriți de imoralitate sexuală este la fel de binevenit și necesar astăzi ca în primul veac al existenței bisericii.

Programul creștin este ca fiecare... să știe să-și stăpânească vasul în sfințenie și în cinste.

Termenul vasul din acest verset se referă probabil la soție sau la trupul bărbatului. La 1Petru 3:7 este folosit cu referire la soție iar la 2 Corinteni 4:7 se referă la trup.

Traducerea RSV înclină în favoarea sensului de soție al acestui termen: „ca fiecare din voi să știe să-și ia o soție în sfințenie și în onoare.”

Traducerea NEB adoptă varianta sensului de trup: „fiecare din voi trebuie să învețe să-și stăpânească trupul, să-l sfințească și să-l onoreze.”

Dacă lăsăm contextul să decidă, atunci sensul termenului vas este: soția bărbatului, învățătura care se desprinde de aici este că fiecare bărbat trebuie să-și trateze soția cu cinste și cu decență, necoborându-se niciodată la nici o formă de infidelitate maritală. Este întărit din nou principiul monogamiei, care reprezintă voia lui Dumnezeu pentru omenire (vezi și 1Corinteni 7:2).

Concepția creștină despre căsnicie contrastează enorm cu aceea a oamenilor fără Dumnezeu, după cum s-a exprimat un comentator: „Când Isus și-a pus mâinile pe femeia din Luca 13:13, viața acesteia a fost îndreptată. În schimb, când un păgân se atinge de o femeie, aceasta devină strâmbă.”

Neamurile cred că sexul este un mijloc de gratificare a aprinderii poftei. Pentru ei castitatea este o slăbiciune iar căsătoria un prilej de a legaliza păcatul. Prin conversația lor murdară și prin înscrisurile lor obscene de pe pereți, ei preamăresc rușinea lor.

Imoralitatea sexuală (sau desfrâul) este un păcat împotriva Duhului Sfânt al lui Dumnezeu (1Corinteni 6:19); este un păcat împotriva propriului trup al celui ce-l săvârșește (1Corinteni 6:18); dar mai este și un păcat împotriva tuturor celorlalte persoane. Prin urmare, Pavel adaugă: pentru ca nimeni să nu profite de fratele său și să nu se poarte cu nedreptate față de el în această privință. Cu alte cuvinte, creștinul nu are voie să iasă din perimetrul căsătoriei înșelându-și fratele prin faptul că fură afecțiunile soției fratelui său. Deși aceste abateri nu sunt pedepsite de tribunalele din vremea noastră, Domnul este Răzbunătorul tuturor acestor lucruri. Păcatele sexuale au consecințe groaznice pe plan fizic și mental, provocând tot felul de tulburări și dezordini în viața de acum a celui care le comite, ca să nu mai spunem de consecințele și mai groaznice pe care le vor avea în veșnicie, dacă aceste păcate nu vor fi mărturisite și iertate. Pavel îi avertizase deja pe tesaloniceni cu privire la aceste lucruri.

Unul dintre cei mai talentați scriitori britanici (Oscar Wilde, care și-a părăsit soția minunată pentru a se angaja în homosexualitate) din veacul al nouăsprezecelea, care a căzut în păcat sexual, sfârșind în închisoare și dizgrație, a scris următoarele:

„Zei mi-au dăruit aproape tot ce mi-am dorit. Dar eu m-am lăsat înduplecat de îndelungatele intervaluri de plăcere senzuală și fără rost. Sătul de a mai fi pe culmi, m-am coborât de bună voie în căutarea unor noi senzații. Am ajuns să nu-mi mai pese de viețile altora. Mi-am găsit plăcerea unde am vrut, mergând apoi mai departe. Am uitat că orice acțiune, cât de mică, pe care o întreprindem în viața de toate zilele duce fie la formarea, fie la deformarea caracterului și că, prin urmare, ceea ce a făcut cineva în cămăruța lui ascunsă va fi vestit într-o bună zi de pe acoperișurile caselor. Am încetat să mai fiu stăpân peste mine însumi. Nu mai eram căpitanul sufletului meu și nici nu mai știam acest lucru. Am permis plăcerii să mă domine și am sfârșit într-un oribil dezastru.”

El a devenit astfel nepăsător față de viețile altora sau, cum se exprimă Pavel, s-a purtat cu viclenie și cu nedreptate față de fratele său, în această privință.

Dumnezeu nu ne-a chemat pe baza necurăției morale, ci în legătură cu o viață de sfințenie și puritate. El ne-a chemat afară din cloaca de degradare, inițiind în noi un proces de o viață întreagă, menit să ne facă să ne asemănăm tot mai mult cu El.

Oricine respinge aceste instrucțiuni nu-l disprețuiește doar pe un om, ca Pavel, ci sfidează, nesocotește, încalcă și respinge pe însuși Dumnezeu - care ne-a dat (textul critic sună astfel: „care dă și...”) Duhul Lui cel Sfânt. Termenul Sfânt este accentuat aici. Cu alte cuvinte, cum poate cineva, în care locuiește Duhul Sfânt, să se bălăcească în păcate sexuale?

Observați că toți membrii Trinității sunt menționați în acest paragraf:

Tatăl (versetul 3),

Fiul (versetul 2)

Duhul Sfânt (versetul 8).

Ce gând minunat! Toate Persoanele Dumnezeirii sunt interesate și implicate în sfințirea credinciosului.

Acum se face o trecere de la tema poftei (versetul 1-8) la dragoste (versetul 9-1.2). Dacă în prima parte li se spune credincioșilor să se abțină, acum li se spune să abunde.

Nu e de ajuns ca credinciosul să-și țină în stăpânire trupul, ci el mai trebuie să aibă și o inimă plină de iubire pentru frații săi în Domnul.

Dragostea este cuvântul cheie al creștinismului, după cum păcatul e cuvântul definitoriu pentru păgânism. Nu era nevoie să li se scrie tesalonicenilor despre această virtute, întrucât ei deja fuseseră învățați de Dumnezeu să-și iubească frații, atât în virtutea instinctului divin (1Ioan 2:20,27), cât și prin îndrumările date de învățătorii creștini. Credincioșii de la Tesalonic se distingeau prin dragostea lor pentru toți creștinii din toată Macedonia. Și astfel, prin faptul că-i elogiază, Pavel îi immortalizează.

După cum s-a arătat, bunătatea față de frați nu este o realizare, pe care s-o poți trece la activ, ci o virtute pe care trebuie s-o practicăm încontinuu. De aceea și Pavel îi îndeamnă pe credincioși să sporească tot mai mult în acest har.

De ce este iubirea de frați atât de importantă? Pentru că acolo unde este iubire, este și unitate; iar acolo unde este unitate, este și binecuvântarea Domnului (Psalmul 133:1,3).

Pavel i-a încurajat pe sfinți să caute să facă trei lucruri, care, traduse în limbajul zilelor noastre, ar fi, după cum urmează:

1. Nu căutați să fiți în centrul atenției. Cu alte cuvinte: mulțumește-te să fii „mic și necunoscut, iubit și prețuit numai de Cristos.”
2. Vedeți-vă de treburile voastre, refuzând să vă implicați în treburile altora.
3. Întrețineți-vă singuri. Nu fiți paraziți sau trântori, care trăiesc pe spinarea altora.

Faptul că suntem creștini și că așteptăm venirea lui Cristos nu ne absolvă de responsabilitățile cotidiene ale acestei vieți. Să nu uităm că lumea ne privește cu atenție.

Oamenii îl judecă pe Mântuitorul prin prisma noastră. De aceea, noi trebuie să ne purtăm cuviincios față de necredincioși, fiind într-o stare de independență financiară față de ei.

Credincioșii din Vechiul Testament aveau o cunoștință nedesăvârșită și incompletă privitoare la ceea ce se întâmplă cu omul când moare. Astfel, termenul Șeol reprezenta starea desprinderii de trup, care se aplica și la credincioși, și la necredincioși.

Ei credeau că toți oamenii vor muri, în cele din urmă, și că va fi o înviere generală, la sfârșitul lumii, când va avea loc judecata de apoi. Această concepție se desprinde și din cuvintele Martei: „Știu că (Lazăr) va învia la înviere, în ziua de pe urma” (Ioan 11:24).

Domnul Isus a adus „la lumină viața și nemurirea prin Evanghelie” (2Timotei 1:10). Noi cei de azi știm că atunci când moare, credinciosul se duce în prezența lui Cristos (2Corinteni 5:8; Filipeni 1:21,23).

Despre necredincios se spune însă că merge în Hades (Luca 16:22,23). Noi știm însă că nu toți credincioșii vor muri, dar că toți vor fi transformați (1Corinteni 15:51). Știm că vor fi mai multe învieri. La Răpire, numai credincioșii vor fi înviați (1Corinteni 15:23; 1Tesalonicieni 4:16); morții răi vor fi înviați la sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos (Apocalipsa 20:5).

Când a venit Pavel la Tesalonic prima oară, le-a dat creștinilor învățătura privitoare la venirea lui Cristos, ca să domnească, și la evenimentele care vor urma. Dar între timp s-au ivit probleme legate de cei care muriseră. Vor rămâne trupurile lor în mormânt până în ziua de apoi? - s-au întrebat acești creștini. Vor fi ei excluși de la participarea la venirea lui Cristos și de la slăvită Sa împărăție? Așadar, din dorința de a răspunde la întrebările ridicate de ei și de a le aplana temerile, Pavel descrie acum succesiunea în care se vor derula evenimentele când va veni Cristos să-i ia pe ai Săi.

Formula: Nu vreau, fraților, să fiți în necunoștință are menirea de a le atrage atenția cititorilor că urmează un anunț important. Aici acest anunț se referă la cei ce au adormit, adică la cei ce au murit. Adormirea din acest context se referă întotdeauna la trupul creștinilor trecuți în veșnicie, nicidecum la duhul sau sufletul lor. Asemănarea morții cu un somn este o comparație foarte reușită. Într-adevăr, când privim un mort, nu ni se pare oare că doarme? Chiar și termenul de cimitir provine din grecescul koimeterion, care înseamnă: „loc de dormit”. În plus asemuirea morții cu somnul este o comparație arhicunoscută, întrucât în fiecare seară când mergem la culcare punem în scenă acest simbol al morții, pentru ca dimineața, când ne trezim, să exemplificăm cealaltă mare realitate: învierea.

Nicăieri în Biblie nu ni se spune că sufletul adoarme atunci când intervine moartea persoanei. Bogatul și Lazăr au fost amândoi conștienți în starea de morți (Luca 16:19-31). Când moare credinciosul, el este „acasă la Domnul” (sau „în prezența Domnului”) (2Corinteni 5:8). A muri înseamnă „a fi cu Cristos,” o poziție pe care Pavel o descrie drept „un câștig” și un lucru „cu mult mai bun” (Filipeni 1:21,23). Or, toate acestea nu ar fi, desigur, posibile, dacă sufletul ar fi adormit!

Tot așa nu găsim în Biblie nimic care să indice anihilarea. La moarte ființa nu încetează. Credinciosul se bucură de viață veșnică (Marcu 10:30). În schimb, necredinciosul suferă pedeapsă veșnică (Marcu 9:48; Apocalipsa 14:11).

Cu privire la sfinții care au murit, apostolul spune că întristarea noastră nu trebuie să fie lipsită de nădejde. El nu exclude întristarea. Doar însuși Isus a plâns la mormântul lui Lazăr, deși știa că după numai câteva minute avea să-l învie (Ioan 11:35-44). Dar apostolul exclude acel gen de întristare deznădăjduită, disperarea celor care nu au nădejdea cerului în inimă, care nu mai speră într-o revedere cu cei dragi și care nu se mai gândesc decât la judecata ce-i așteaptă.

Sintagma: ca alții care nu au nici o nădejde îmi aduce aminte întotdeauna de o înmormântare la care am participat, când rudele îndurerate s-au adunat în jurul sicriului persoanei ne-mântuite, tânguindu-se și rostind cu inima lipsită de orice mângâiere: „O, Marie, Dumnezeu meu, Dumnezeu meu, Marie!” A fost o scenă de nesfârșită deznădejde, pe care n-am s-o uit niciodată.

Temei la nădejdea credinciosului este învierea lui Cristos. Cu tot atâta certitudine cu care credem că Isus a murit și a înviat, credem și faptul că cei ce au adormit în Isus vor fi înviați și vor participa la venirea Lui. „Căci după cum în Adam toți mor, tot așa în Cristos toți vor fi făcuți vii” (1Corinteni 15:22). Învierea Lui este garanția și dovada că și noi vom învia.

Observați sintagma: dorm în Isus sau „cei care dorm prin Isus”. Conștienta faptului că moartea nu este altceva decât adormirea, de către lubitorul sufletelor noastre, a trupurilor preaiubiților Săi are darul de a deposea moartea de groaza ei.

Asigurarea noastră pozitivă cu privire la cei ce au murit în Cristos constă în faptul că Dumnezeu îi va aduce împreună cu El. Acest lucru poate fi înțeles în două feluri:

1. Ar putea însemna că, atunci când va avea loc Răpirea, Dumnezeu va învia trupurile credincioșilor, ducându-le în cer, împreună cu Domnul Isus.
2. Sau ar putea însemna că atunci când se va întoarce Cristos pe pământ ca să domnească, Dumnezeu îi va aduce înapoi, împreună cu Cristos, pe cei ce au murit în credință. Cu alte cuvinte, apostolul spune: „Nu vă îngrijorați, gândind că cei ce au murit vor fi lipsiți de gloria împărăției ce va să vină, căci Dumnezeu îi va aduce înapoi împreună cu Isus, când El va reveni cu putere și mare slavă.” (De obicei, acesta

este înțelesul preferat.)

Dar cum vine asta? Trupurile lor zac acum în mormânt. Cum pot ele reveni împreună cu Isus? Răspunsul ni-l dau versetele 15-17: înainte ca Cristos să vină și să-și stabilească împărăția, El se va întoarce ca să-i ia pe ai Săi cu El în cer, acasă. Apoi, la o dată ulterioară, El va reveni împreună cu ei (pe pământ).

De unde știa Pavel toate acestea? Răspunsul lui este: vă spunem prin cuvântul Domnului. Cu alte cuvinte, el a primit aceste adevăruri printr-o revelație directă din partea Domnului. Nu ni se spune modul în care le-a primit - dacă a fost printr-o vedenie, dacă a auzit cu urechea sau dacă Duhul Sfânt i le-a transmis în duhul lui. Cert este însă că avem aici un adevăr ce nu fusese adus la cunoștința oamenilor până atunci.

Apoi el explică faptul că la întoarcerea lui Cristos, sfinții aflați în viață nu o vor lua înaintea sfinților adormiți și nu vor deține nici un avantaj asupra lor.

În versetul acesta Pavel se descrie pe sine ca unul care va fi în viață la venirea lui Cristos („noi, cei vii”, vezi și 1Corinteni 15:51,52). Dar la 2Corinteni 4:14 și 5:1 el amintește de posibilitatea de a se afla printre cei ce vor fi înviați. Concluzia evidentă care se desprinde de aici este că trebuie să așteptăm venirea Domnului în orice clipă, fiind însă conștienți de faptul că s-ar putea să fim chemați acasă, în cer, prin modalitatea morții.

Aici ni se oferă ordinea exactă a derulării evenimentelor la venirea lui Cristos ca să-și ia sfinții. Domnul însuși va coborî din cer. Nu va trimite un înger, ci va veni El însuși! Apoi va veni cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu. S-au propus diverse explicații ale semnificației acestor sunete de comandă (sau „strigăt de strângere laolaltă”, cum se spune în traducerea Azimioară, n.tr.) - Totuși, este imposibil să oferim o variantă definitivă. Iată cele trei explicații principale:

1. Unii cred că strigătul de aici ar fi însuși glasul Domnului Isus care învie morții (Ioan 5:25; Ioan 11:43,44) și-i transformă pe cei vii. Alții, între care Hogg și W. E. Vine, spun că strigătul este glasul arhanghelului.

2. De obicei, prin glasul arhanghelului Mihail se înțelege porunca de strângere laolaltă a sfinților din Vechiul Testament, întrucât el este atât de strâns asociat cu Israelul (Daniel 12:1; Iuda 9; Apocalipsa 12:4-7). Alții cred că scopul acestui strigăt este producerea unei treziri la scară națională a Israelului. Apoi mai sunt unii care sugerează că glasul arhanghelului cheamă îngerii, să-L însoțească pe Domnul și pe sfinții Săi, ca o escortă militară, în trecerea lor prin teritoriul inamicului în drum spre cer (cf. Luca 16:22).

3. Trâmbița lui Dumnezeu este totuna cu „cea din urmă trâmbiță” de la 1Corinteni 15:52, care are de a face cu învierea credincioșilor la Răpire. Ea îi cheamă pe sfinți la binecuvântare veșnică. Această trâmbiță nu trebuie confundată cu trâmbița a șaptea de la Apocalipsa 11:15-18, care semnalează turnarea finală a judecății (lui Dumnezeu) asupra lumii, în timpul Marii Strămtorări. Ultima trâmbiță de aici este ultima pentru biserică. A șaptea trâmbiță din Apocalipsa este ultima pentru lumea necredincioasă (deși nu i se spune niciodată, concret, „ultima trâmbiță”).

Trupurile celor morți în Cristos vor învia întâi. E discutabil dacă aici sunt cuprinși și sfinții din Vechiul Testament. Cei care cred că și ei vor fi cuprinși în această înviere scot în evidență că acum se aude glasul arhanghelului, care este strâns legat de destinele Israelului (Daniel 12:1). Dar cei care cred că sfinții din Vechiul Testament nu vor fi înviați la Răpire ne atrag atenția că sintagma în Cristos (morții în Cristos) nu se aplică niciodată la credincioșii care au trăit înainte de era Bisericii; probabil, acei credincioși vor fi înviați la sfârșitul Marii Strămtorări (Daniel 12:2). În orice caz, este limpede că învierea de aici nu este o înviere generală. Nu toți morții sunt înviați acum, ci numai morții în Cristos.

Apoi cei vii vor fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh. Termenul Răpire, prin care descrie prima etapă a venirii Domnului, derivă de la verbul folosit în traducerea latinească a Bibliei, care are înțelesul de a fi răpit (participiul trecut raptus al verbului latin rapere. Ieronim traduce în versiunea sa latină, Vulgata, astfel: „rapiemur cum illis” - vom fi răpiți cu ei). Prin răpire se înțelege ridicarea la cer, smulgerea, așa cum este folosit termenul cu referire la Filip, la Fapte 8:39 sau la Pavel la 2Corinteni 12:2,4 și la copilul de parte bărbătească de la Apocalipsa 12:5.

Văzduhul este sfera lui Satan (Efeseni 2:2). Așadar, această strângere triumfală constituie o sfidare pe față la adresa diavolului, în propriul său domeniu.

Gândiți-vă numai la tot ce găsim în aceste versete! Pământul și marea cedând țărâna tuturor celor care au murit în Cristos. Apoi miracolul transformator prin care din această țărână iau chip trupurile glorificate, eliberate pe veci de orice boală, durere și moarte. După care urmează zborul cosmic spre cer. Și toate acestea au loc într-o clipeală din ochi (1Corinteni 15:52).

Mulțor oameni le vine greu să creadă relatarea despre crearea omului din Geneza 1 și 2. Dar dacă se poticnesc de creație, ce vor face în cazul Răpirii - când Dumnezeu va recrea milioane de oameni din țărâna care a fost îngropată, împrăștiată, presărată sau măturată de vânt pe plajele lumii?

Oamenii din lume manifestă un entuziasm debordant pentru explorările spațiale. Dar se poate asemui, chiar și cea mai cutezătoare dintre expedițiile lor spațiale, cu minunea strămutării în cer într-o fracțiune de secundă, fără ca noi să trebuiască să luăm cu noi atmosfera de aici, cum sunt obligați să procedeze astronauții când fac mici incursiuni în spațiul cosmic?

În legătură cu venirea lui Cristos, avem de auzit un sunet ca nici un altul, de privit o priveliște de neînchipuit, de simțit un miracol extraordinar, de gustat o întâlnire nespus de minunată și de trăit o mângâiere fără seamăn.

Este bine să observăm de asemenea revenirea insistentă a termenului Domnul în aceste versete: cuvântul Domnului (versetul 15), venirea Domnului (versetul 15), Domnul însuși (versetul 16), să-L întâmpinăm pe Domnul (versetul 17), să fim totdeauna cu Domnul (versetul 17).

Pe veci cu Domnul! Cine poate descrie toată bucuria și starea de binecuvântare ce rezidă în aceste cuvinte?

Mângâiați-vă, deci, unii pe alții cu aceste cuvinte. Gândurile despre venirea Domnului nu-l îngrozesc pe credincios. Dimpotrivă, acest eveniment este o nădejde care îi umple inima de bucurie, încântare și mângâieri.

Învățătorii biblici adesea obiectează față de actuala împărțire a Scripturii pe capitole, argumentând că (de multe ori) subiectul ar trebui să continue fără nici o întrerupere. Dar aici despărțirea textului în două capitole (4 și 5) este necesară, întrucât Pavel abordează o nouă temă. El curmă discutarea temei Răpirii, ocupându-se de Ziua Domnului. Cuvintele: cât despre (traducerea termenilor peri de din greacă) semnaleză o nouă direcție, așa cum se întâmplă de atâtea ori la 1Corinteni.

Pentru credincioșii adevărați, Răpirea este o nădejde care ne aduce multă mângâiere, dar ce va însemna ea pentru cei ce nu sunt în Cristos? Va însemna începutul perioadei denumite aici timpuri și perioade. Această perioadă are un caracter preponderent iudaic. În acest timp Dumnezeu se va ocupa din nou de națiunea Israel, derulând evenimentele de la sfârșitul timpului pe care le-au prezis profeții din Vechiul Testament. Când apostolii L-au întrebat pe Isus când își va întemeia El împărăția. El le-a răspuns că nu e treaba lor să știe timpurile și perioadele (Fapte 1:7). Se pare că timpurile și perioadele acoperă intervalul anterior întemeierii împărăției, precum și perioada propriu-zisă a împărăției.

Pavel nu considera că este nevoie să le scrie tesalonicenilor despre timpuri și perioade - în primul rând, pentru că pe ei nu-i vor afecta, ei fiind răpiți la cer înainte de a începe aceste epoci.

De asemenea, timpurile și perioadele, alături de Ziua Domnului, sunt teme pe care le găsim în Vechiul Testament. Răpirea este o taină (1Corinteni 15:51), ce nu mai fusese descoperită până la apostoli.

Sfinții știau deja despre ziua Domnului. Ei erau conștienți că nu se cunoaște timpul exact și că ea va veni când se așteaptă oamenii mai puțin la ea. Ce vrea să spună Pavel prin sintagma: ziua Domnului? În mod cert, nu este o zi de douăzeci și patru de ore, ci o perioadă de timp cu anumite caracteristici.

În Vechiul Testament termenul acesta s-a folosit pentru desemnarea unei perioade de judecată, pustiire și întuneric (Isaia 2:12; Isaia 13:9-16; Ioel 2:1,2). A fost perioada în care Dumnezeu a pornit la atac împotriva dușmanilor Israelului, pedepsindu-i cum se cuvine (Țefania 3:8-12; Ioel 3:14-16; Obadia 15-17; Zaharia 12:8,9). Dar prin ziua Domnului s-a înțeles de asemenea orice ocazie în care Dumnezeu și-a pedepsit poporul Său, pentru idolatria și căderea sa în păcat (Ioel 1:15-20; Amos 5:18; Țefania 1:7-18). În esență, ea se referea la judecata păcatului, la biruința cauzei Domnului (Ioel 2:31,32) și la nespusa binecuvântare a oamenilor Săi credincioși.

În viitor ziua Domnului va acoperi cam aceeași perioadă ca și timpurile și perioadele. Va începe după Răpire și va cuprinde:

1. Marea Strămtorare (sau Tribulația), adică vremea necazului lui Iacov (Daniel 9:27; Ieremia 30:7; Matei 24:4-28; 2Tesaloniceni 2:2; Apocalipsa 6:1-19:16).
2. Venirea lui Cristos, împreună cu sfinții Săi (Maleahi 4:1-3; 2Tesaloniceni 1:7-9).
3. Domnia de o mie de ani a lui Cristos pe pământ - Ioel 3:18 (cf. versetului 14); Zaharia 14:8,9 (cf. versetului 1).
4. Distrugerea finală a cerurilor și a pământului prin foc (2Petru 3:7, 10).

Ziua Domnului este acel timp când Iehova va interveni public în treburile oamenilor, fiind marcat de judecata dușmanilor Israelului și a segmentului apostat al națiunii Israel, precum și prin izbăvirea poporului Său, prin stabilirea împărăției de pace și prosperitate a lui Cristos și de slavă pentru El însuși.

Apostolul le amintește cititorilor săi că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea, adică pe neașteptate, luându-i pe oameni prin surprindere. Întreaga lume va fi total nepregătită.

Ziua aceasta va mai veni în mod amăgitor, brusc, distrugător, inevitabil și ineluctabil.

Lumea va fi cuprinsă de o atmosferă de încredere și securitate. Apoi judecata lui Dumnezeu se va coborî cu o forță extrem de distructivă. Prin distrugere aici nu se înțelege trecerea în neființă sau anihilarea, ci pierderea bunăstării sau năruirea, ruina scopului existenței. Distrugerea aceasta va fi la fel de inevitabilă ca durerile nașterii peste femeia însărcinată. Pentru necredincioși, nu va fi scăpare de judecata aceasta.

E bine să observăm că acum apostolul trece de la persoana a treia plural la persoana întâi, singular sau plural.

Ziua Domnului va fi perioada în care se va revărsa mânia peste lumea nemântuită. Dar ce va însemna ea pentru noi? Răspunsul este că noi nu suntem în pericol, deoarece nu suntem în întuneric.

Ziua aceasta va veni ca un hoț noaptea (versetul 2). Singurul mod în care va surprinde ziua aceasta pe cineva va fi ca un hoț și singurele persoane pe care le va surprinde vor fi cei aflați în întuneric, în bezna nopții, adică cei neconvertiți. Pe credincioși nu-i va surprinde deloc, pentru că ei nu sunt în întuneric.

La prima lectură, versetul acesta ar părea să spună că Ziua Domnului îi va surprinde pe credincioși, dar nu ca un hoț. Dar lucrurile nu stau așa. Ea nu-i va surprinde deloc, pentru că atunci când va veni hoțul în bezna nopții acestei lumi, sfinții vor locui în lumină eternă.

Toți creștinii sunt fii ai luminii și fii ai zilei. Ei nu sunt ai nopții, nici ai întunericului. Tocmai faptul acesta îi va scuti de judecata pe care o va turna Dumnezeu peste lumea care L-a respins pe Fiul Său. Judecățile Zilei Domnului sunt îndreptate doar asupra celor care se află în întuneric moral, fiind cuprinși de noaptea spirituală, adică cei ce sunt înstrăinați de Dumnezeu.

Când se spune aici că creștinii sunt fiii zilei, asta nu înseamnă Ziua Domnului. A fi fiii zilei înseamnă a fi oameni care aparțin domeniului corectitudinii și dreptății morale. Ziua Domnului este timpul judecății asupra celor care aparțin domeniului întunericului moral.

Următoarele trei versete îi cheamă pe credincioși la o viață pe măsura înaltei poziții ce o ocupă, adică o stare de veghere și sobrietate. Trebuie să veghem față de pericolul ispitei, leneviei, letargiei și distragerii atenției. Iar în latura pozitivă, trebuie să veghem pentru întoarcerea Mântuitorului.

Sobrietatea din acest verset înseamnă nu doar să fim sobri în conversație și în atitudinea generală a vieții noastre, ci și în ce privește consumul de alimente și băutură.

În domeniul natural, somnul este asociat cu noaptea. Tot așa este și în domeniul spiritual, unde nepăsarea îi caracterizează pe cei ce sunt fii ai întunericii, adică pe cei neconvertiți.

Oamenii preferă să chefuiască și să se îmbete noaptea; ei iubesc întunericii, iar nu lumina deoarece faptele lor sunt rele (Ioan 3:19). Însăși denumirea de „club” sau „bar de noapte” stabilește legătura între ideea de petrecere cu băuturi și întunericii nopții.

Cei care sunt ai zilei trebuie să umble în lumină, după cum El este în lumină (1Ioan 1:7). Asta înseamnă să judecăm păcatul și să ne lăsăm de el, să evităm excesele de tot felul. De asemenea înseamnă că ne îmbrăcăm cu armura creștină, rămânând înveșmântați cu ea. Armura aceasta constă din platoșa credinței și a dragostei și din coiful nădejzii mântuirii. Cu alte cuvinte, armura constă din: credință, dragoste și nădejde - cele trei elemente cardinale ale caracterului creștin. Nu e nevoie să insistăm asupra detaliilor legate de platoșă și coif. Apostolul spune doar atâtă că fiii luminii trebuie să poarte învelișul protector al unei vieți consecvente și evlavioase. Ce ne păzește, de stricăciunea care este în lume prin poftă?

Credința sau bizuire pe Dumnezeu.

Dragostea față de Domnul și unii față de alții.

Nădejdea revenirii lui Cristos.

Contraste importante în capitolul 5:

necredincioși („ei”)	credincioși („voi”)
dormind	Ne-dormind
peți	treji
în întuneric	nu în întuneric
ai nopții și ai întunericului	fii ai luminii și fii ai zilei
surprinși și luați prin surprindere de Ziua Domnului ca un hoț noaptea	ne-surprinși, și ne-luați prin surprindere de Ziua Domnului ca un hoț noaptea
distrugere subită, de care nu pot scăpa, ca durerile nașterii	ne-rânduiți la mânia, ci să obținem mântuirea

Răpirea are două aspecte: mântuirea și mânia. Pentru credincios înseamnă consumarea mântuirii sale în cer. Pentru necredincios, înseamnă inaugurarea unui timp de mânie pe pământ.

Întrucât suntem ai zilei, Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânia pe care o va turna în perioada Marii Strămtorări, ci la mântuire în sensul cel mai deplin al cuvântului - eliberarea de orice fel de prezență a păcatului.

Unii cred că mânia de aici se referă la pedeapsa pe care o vor suferi necredincioșii în iad: Desigur, este adevărat că Dumnezeu nu ne-a rânduit la aceasta, dar este inutil să introducem acest gând aici. Pavel nu vorbește despre iad, ci despre evenimentele viitoare care vor avea loc pe pământ. Contextul se ocupă de Ziua Domnului - cea mai mare perioadă de mânie din istoria omului pe pământ (Matei 24:21). Noi nu avem nici o programare în fața gâdelui, ci întâlnirea noastră se va face cu Mântuitorul.

Unii spun că Marea Strămtorare este vremea mâniei lui Satan (Apocalipsa 12:12), nu mânia lui Dumnezeu. Ei afirmă că biserica va trece prin mânia lui Satan, dar că va fi izbăvită de mânia lui Dumnezeu la a Doua Venire a lui Cristos. Dar versetele următoare vorbesc despre mânia lui Dumnezeu și a Mielului iar cadrul este cel al perioadei Marii Strămtorări: Apocalipsa 6:16,17;14:9,10,19;15:1,7;16:1,19.

Versetul acesta subliniază prețul extraordinar de mare pe care l-a plătit Domnul Isus Cristos pentru a ne izbăvi de mânie și a ne asigura mântuirea. El a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El.

Sintagma: fie că veghem, fie că dormim poate fi înțeleasă în două feluri. Unii învățați spun că se referă la „cei vii sau cei morți” de la Răpire. Ei scot în evidență faptul că vor fi două categorii de credincioși cu aceea ocazie: cei ce au murit în Cristos și cei ce sunt în viață când are loc Răpirea. Prin urmare, spun ei, fie că ne aflăm printre cei vii, fie printre cei morți când se va întoarce Cristos, noi vom trăi împreună cu EL Creștinii care mor nu pierd nimic, după cum i-a explicat Domnul Martei: „Eu sunt învierea și viața: cine crede în Mine, chiar dacă ar muri (adică, un creștin care moare înainte de Răpire), va trăi (căci el va fi înviat dintre cei morți). Și oricine trăiește și crede în Mine (un credincios care este în viață când are loc Răpirea) nu va muri niciodată...” (Ioan 11:25,26).

Alți învățați spun că sintagma: fie că veghem, fie că dormim ar însemna: „fie că suntem veghetori, fie că suntem lumești”. Cu alte cuvinte, Pavel ar spune aici că fie că suntem treji spiritual, fie că suntem lumești, carnali sau firești, vom fi răpiți la cer, ca-să-L întâmpinăm pe Domnul. Mântuirea noastră eternă nu depinde de vegherea noastră spirituală în ultimele momente ale timpului petrecut de noi pe pământ. Dacă suntem convertiți cu adevărat, vom trăi împreună cu El când va reveni El, fie că suntem într-o stare de așteptare înfrigorată, fie că suntem adormiți. Condiția noastră spirituală va stabili, desigur, ce fel de răsplăți vom primi, dar mântuirea noastră depinde numai și numai de credința noastră în Cristos.

Cei care subscriu la părerea a doua scot în evidență că termenul tradus prin veghem este identic cu cel din versetul 6, „vegheam” (cum au și fost traduse în ediția română, n.tr). Iar termenul tradus prin dormim are, în versetele 6 și 7, sensul de: „insensibilitate față de lucrurile divine, presupunând conformare la principiile lumii” (W. E. Vine). Dar nu este același termen care se folosește la 4:13,14,15 cu sensul de moarte.

În original cuvintele sunt după cum urmează: treaz din 5:10 și veghere din 5:6 sunt grigoreo (originea numelui masculin „Grigore” sau „vegheor”). Somn de la 5:6,7 îl traduce pe katheudd, care se poate referi la somn, în sens literal, sau la „lene spirituală și indiferență” (Arndt și Gingrich). La 4:13-15, termenul somn îl traduce pe grecescul koimao.

Întrucât avem parte de o mântuire atât de mare, că suntem îndrăgostiți de un Mântuitor atât de măreț și în lumina faptului că El se va întoarce în curând, noi ar trebui să ne îndemnăm unii pe alții, învățându-ne, încurajându-ne și fiind pildă unii pentru alții, întărindu-ne cu cuvântul lui Dumnezeu, având grijă unii de alții, în dragoste. Întrucât vom trăi împreună cu El atunci, se cuvine ca acum să trăim unii cu alții, într-o armonioasă cooperare.

Poate că bătrânii bisericii din Tesalonic i-au muștrat pe cei ce s-au lăsat de lucru, trăind pe spinarea altora. Și fără îndoială că trântorii nu au primit prea bine sfatul! Ceea ce explică îndemnul dat acum conducătorilor și celor aflați sub conducerea lor.

Când Pavel îi îndeamnă pe sfinți să-i recunoască pe cei care lucrează printre ei, el vrea să spună că îndrumătorii lor spirituali trebuie respectați și ascultați - așa cum reiese din cuvintele: „care vă conduc în Domnul și vă sfătuiesc.” Bătrânii sunt păstori asistenți ai oilor lui Dumnezeu, având atribuția de a-i învăța pe alții, de a conduce și de a preveni.

Versetul acesta e unul dintre numeroasele din Noul Testament care arată că în bisericile apostolice în biserica primară nu exista sistemul de conducere de către un singur om. Exista în schimb un grup de presbiteri în fiecare adunare, care păstorea turma locală, cum arată Denney:

„La Tesalonic nu exista un singur președinte sau cleric, în sensul nostru actual, care să posede într-un anumit grad responsabilitatea exclusivă; ci președinția se afla în mâinile unei pluralități de oameni.”

Dar absența sistemului de conducere al unui singur om nu justifică nici cealaltă extremă: conducerea de către toți oamenii. Adunarea nu trebuie să devină o democrație, ci o aristocrație, adică guvernarea să fie exercitată de cei mai calificați.

Presbiterii sau bătrânii slujesc ca reprezentanți ai Domnului. Lucrarea lor este lucrarea lui Dumnezeu. Din această pricină, ei trebuie să se bucure de o înaltă considerație și iubire.

Îndemnul: „Trăiți în pace între voi” nu este deloc întâmplător, căci problema numărul unu între creștinii de pretutindeni este că nu se împacă unii cu alții. Fiecare credincios are destulă fire veche în el pentru a produce dezbinări în biserica locală, aducând ruină prin aceasta. Numai în măsura în care suntem umpluți cu puterea Duhului vom putea face să crească în noi dragostea, starea de zdrobire, de îndelungă răbdare, de bunătate, de inimă aleasă și duioasă; și de iertare - toate acestea fiind condiții indispensabile pentru prezența păcii. Una din amenințările la adresa păcii pe care o scoate Pavel în evidență ar putea fi formarea de grupuri și partide în jurul unor conducători umani.

Versetul acesta pare să fie adresat conducătorilor spirituali ai adunării, spunându-le cum să se ocupe de frații problematici:

1. Avertizați-i pe cei ne-disciplinați - adică pe cei ce nu se astâmpără, ci țin cu orice preț să tulbure pacea bisericii, prin comportamentul lor iresponsabil. Aici prin ne-disciplinați se înțelege cei ce refuză să muncească. Sunt identici cu cei descriși la 2Tesaloniceni 3:6-12, care umblă în neorânduială, ne-lucrând și băgându-se în treburile altora.

2. Mângâiați-i pe cei deznădăjduiți - adică pe cei ce au nevoie în permanență de îndemnuri, pentru a putea fi ajutați să depășească dificultățile lor și să rămână statornici în Domnul.

Cu privire la felul în care redă versetul acesta versiunea KJV: Comfort the feeble-minded (adică: mângâiați-i pe cei cu mintea slabă), Ockenga face următoarea remarcă: „Dacă textul s-ar fi referit într-adevăr la cei cu mintea slabă (adică înapoiții mintal), și atunci ar fi trebuit să-i mângâiem, căci oamenii aceștia au obiceiul să se adune acolo unde se vestește evanghelia.” Și apoi nu este oare acesta un tribut la adresa evangheliei și a bisericii creștine? Cel puțin aici oamenii aceștia găsesc înțelegere, iubire și considerație.

3. Sprijiniți-i pe cei slabi - adică ajutați-i pe cei ce sunt slabi din punct de vedere spiritual, moral sau fizic. Ideea principală care se desprinde de aici este probabil aceea a sprijinului spiritual și moral acordat celor slabi în credință, deși nu trebuie exclusă și ideea de sprijin financiar.

4. Fiți răbdători față de toți - Etalați harul îndelungii răbdări, atunci când alții au tendința să vă irite sau să vă provoace.

Adresându-se acum creștinilor în general, Pavel interzice orice gând de răzbunare. Reacția naturală este să te aperi, să dai înapoi, să fii chit. Dar creștinul trebuie să fie într-o părtășie atât de strânsă cu Domnul Isus, încât să poată reacționa în chip supranatural. Cu alte cuvinte, din instinct el va da dovadă de bunătate și dragoste, deopotrivă față de alți credincioși și față de cei nemântuiți.

E posibil ca creștinul să aibă o bucurie permanentă, chiar în împrejurările cele mai neprielnice, pentru că Cristos este izvorul și subiectul bucuriei sale și Cristos se află la cârma tuturor împrejurărilor. Apropos, Bucurați-vă întotdeauna este cel mai scurt verset din ediția greacă a Noului Testament, chiar dacă în versiunea engleză „Jesus wept” (adică: „Isus plângea”) este cel mai scurt verset.

Rugăciunea trebuie să fie atitudinea permanentă a creștinului - fără ca prin aceasta el să-și negligeze îndatoririle sale obișnuite, pentru a se consacra în întregime rugăciunii. Desigur, el se va ruga la anumite momente bine stabilite din zi, dar se va ruga și inopinat, când se ivește nevoia; și se va bucura de o părtășie necurmată cu Domnul în rugăciune.

Dând mulțumiri lui Dumnezeu ar trebui să fie emoția definitorie pentru creștin.

Dacă Romani 8:28 este adevărat, atunci noi ar trebui să fim în stare să-l mulțumim Domnului întotdeauna, în toate împrejurările și pentru toate, desigur, atâta timp cât a face acest lucru nu presupune tolerarea păcatului.

Aceste trei obiceiuri bune au fost numite ordinele de bază ale bisericii. Ele reprezintă voia lui Dumnezeu în Cristos Isus pentru noi. Cuvintele: în Cristos Isus ne amintesc că El ne-a învățat să facem aceste lucruri în timpul lucrării Sale pe acest pământ, fiind El însuși întruparea vie a învățăturilor pe care ni le-a dat. Învățându-i pe oameni prin pilda Sa, El ne-a descoperit voia lui Dumnezeu cu privire la bucurie, rugăciune și mulțumire.

Următoarele patru versete par să se ocupe de comportarea în adunare.

A stinge Duhul înseamnă a înăbuși lucrarea Sa în mijlocul nostru, a-L îngrădi și a-L împiedica. Păcatul stinge Duhul. Tradiția sau datina de asemenea îl stinge. Regulile și regulamentele stabilite de oameni în închinarea publică de asemenea îl sting. Lipsa de unitate îl stinge. Cineva a făcut afirmația: „Privirile reci, cuvintele disprețuitoare, tăcerea, ignorarea deliberată a cuiva - toate acestea contribuie la stingerea Duhului, după cum o face și critica neîndurătoare.” Ryrie spune că Duhul este stins ori de câte ori lucrarea Lui este înăbușită într-o persoană individuală sau în biserică.

Dacă legăm acest verset cu cel anterior, atunci gândul care se conturează este că noi stingem Duhul când disprețuim actele de prorocie. De pildă, s-ar putea ca un tânăr să facă o declarație nu prea bine alcătuită în slujba publică. Dacă însă îl vom critica în așa fel încât acesta să se

rușineze de mărturia lui pentru Cristos, atunci am stins Duhul.

În sensul primar al Noului Testament, termenul „a proroci” (sau „profeți”) înseamnă a rosti cuvântul lui Dumnezeu. Rostirile inspirate ale profeților au fost păstrate pentru noi pe paginile Bibliei. În sens secundar, a profeți înseamnă a declara gândirea (sau „mintea”) lui Dumnezeu, așa cum ne-a fost aceasta descoperită în Biblie.

Noi trebuie să evaluăm ceea ce auzim și să păstrăm ce este bun. Etalonul după care cercetăm orice predicare și învățătură este cuvântul lui Dumnezeu. Se vor produce uneori abuzuri, ori de câte ori Duhul are libertatea de a vorbi prin diverși frați. Dar stingerea Duhului nu este modalitatea prin care se îndreaptă aceste abuzuri, cum spune și Denney:

„O adunare deschisă, o libertate de a profeți, o strângere în care oricine poate să vorbească după cum i-a dat Duhul rostire este una din nevoile cele mai stringente ale Bisericii din epoca modernă.”

Feriți-vă de orice formă a răului, ar putea însemna limbile false, profețiile sau învățăturile false sau ar putea însemna răul în general.

A. T. Pierson ne atrage atenția că există șapte atitudini distincte ale creștinului în versetele 16-22:

1. Atitudinea de laudă la adresa lui Dumnezeu (versetul 16). Adică el mereu se desfată, descoperind măreția lui Dumnezeu în tot ce face El.
2. Atitudinea rugativă (versetul 17). Rugăciunea nu trebuie să fie niciodată ceva nepotrivit sau ne la timp.
3. Atitudinea de mulțumire (versetul 18). Chiar în împrejurări neplăcute firii vechi.
4. Atitudinea spirituală (versetul 19). Lui trebuie să I se acorde libertatea deplină, în și prin noi.
5. Atitudinea disponibilității de a ne lăsa învățați (versetul 20). Orice canal prin care găsește Dumnezeu de cuviință să ne învețe.
6. Atitudinea judiciară (versetul 21). Comparați cu 1 Ioan 4:1. Cercetați sau testați toate lucrurile prin prisma cuvântului lui Dumnezeu.
7. Atitudinea de sfințenie (versetul 22). Dacă în minte ți se cuibărește un gând rău, evită-l! Dă-l afară

Acum Pavel se roagă pentru sfințirea creștinilor. Sursa este: Dumnezeu păcii. Aria de răspândire o găsim în expresia: pe deplin, adică „în orice parte a ființei voastre.”

Versetul acesta a fost forțat de unii, care ar dori să scoată de aici doctrina „Sfințeniei” - adică a sfințirii integrale. Cu alte cuvinte ideea că un credincios poate deveni desăvârșit fără păcat în viața de acum. Dar nu asta vrea să spună Pavel când se roagă ca Dumnezeu păcii să vă sfințească El însuși pe deplin. El nu se roagă pentru eradicarea naturii păcatului, ci, mai degrabă, sfințirea care să se extindă la toate părțile ființei lor: duhul, sufletul și trupul.

Cum am învățat la 4:3, sfințirea noastră este voia lui Dumnezeu. El ne-a chemat ca într-o zi să ajungem să stăm fără vină înaintea Lui. Or, din moment ce El a început această lucrare în noi, El o va și duce la bun sfârșit (Filipeni 1:6). Cei care ne cheamă este credincios făgăduinței Sale.

Acum, la încheiere, Pavel se roagă pentru rugăciunile sfinților. El niciodată nu a obosit rugându-se și tot așa trebuie să fie și cu noi. Este un păcat să nu ne rugăm, pentru frații și surorile noastre de credință.

Apoi el se roagă ca toți frații să fie salutați cu o sărutare sfântă. Pe atunci acesta era modul oamenilor de a se saluta între ei și chiar și azi, în unele țări, bărbații se sărută între ei, după cum femeile se sărută între ele. Dar de cele mai multe ori, această practică a dus la abuzuri, din care cauză trebuie abandonată.

Sărutarea nu a fost instituită de Domnul, ca formă prescrisă de salutare, după cum nici apostolii nu au insistat că acest mod de a saluta ar fi obligatoriu. Cu multă înțelepciune, Biblia permite și alte modalități de salut, în culturi în care sărutul ar putea duce la ușurătate și imoralitate. Duhul lui Dumnezeu caută să ne avertizeze cu privire la asemenea nereguli și abateri de la sensul avut în vedere, adăugând că sărutarea trebuie să fie sfântă.

Apostolul dă însărcinarea solemnă ca epistola aceasta să fie citită tuturor fraților sfinți (textul critic omite cuvântul „sfinți”). Două lucruri trebuiesc luate în considerare aici:

1. Pavel învestește Scrisoarea cu autoritatea cuvântului lui Dumnezeu. Vechiul Testament era citit în public, în sinagogi. Acum epistola aceasta va fi citită cu voce tare în biserici.
2. Biblia este pentru toți creștinii, nu numai pentru un cerc intim sau pentru o categorie de privilegiați. Toate adevărurile sunt pentru toți sfinții, cum arată și Denney, foarte înțelept:

„Nu se poate atinge nici o înțelepciune și nu se poate dobândi nici o bunătate, acolo unde cineva este îngrădit să nu aibă contact cu evanghelia; și nu este nici un semn mai sigur de necredincioșie și perfidie într-o biserică ca aceea în care membrii ei sunt ținuti într-o stare constantă de pipernicie, de minoritate, de tutelaj, în care aceștia sunt descurajați de a se folosi liberi de Sfintele Scripturi; unde membrii bisericii nu au grijă ca tot ce conțin ele să fie citit în auzul tuturor fraților.

Observați că în versetele 25-27 avem trei chei prin care putem trăi o viață creștină încununată de succes: (1) rugăciunea (versetul 25);

(2) iubirea fraților și surorilor noastre de credință, care se referă la părtășie (versetul 26);

(3) citirea și studierea cuvântului (versetul 27).

În fine, avem aici încheierea caracteristică a lui Pavel, care și-a început epistola întâi către Tesaionicieni cu har și acum încheie cu aceeași temă. Pentru apostolul creștinismului de la început până la sfârșit totul este har. Amin.

clickbible.org